

I Premi Mestre Arabí de Narrativa Escolar

recull de les obres guanyadores
curs 2011- 2012

DL: 361 - 2013

Disseny de cobertes: Andreu Aguiló Díaz

Edita: Ajuntament de sa Pobla

Imprimeix: Bergas sa Pobla

Salutació

La creació d'un nou premi literari sempre és una tasca que implica no poques incògnites sobre el seu futur, i si en aquests cas està adreçat a joves, encara ens fa augmentar aquesta incertesa. Però, vet aquí, que la primera edició ha estat tot un èxit de participació. Confirmant, així, la percepció que sa Pobla és una terra de literats, no sols dels ja coneguts i reconeguts sinó també d'uns joves que podran obrir-se pas dins el món de les lletres.

La voluntat de l'equip de govern, amb aquesta iniciativa, és establir una eina que fomenti l'expressió escrita amb llengua catalana entre la població en edat escolar; no tan sols com un fet cultural sinó com una manera d'empènyer a conèixer i gaudir d'un art del qual tants exponents ha tengut a sa Pobla al llarg dels anys. També el guardó, pel seu nom "Mestre Arabí", vol ésser un reconeixement als docents que han treballat al poble i que han sabut inculcar als joves la passió, no tan sols per la literatura, si no també pel coneixement en general.

Són molts els qui, des que l'àrea de Cultura llançà aquesta iniciativa, han fet costat al premi i han animat nins i joves a participar-hi. En aquesta primera edició el jurat ha destacat l'amplitud i la qualitat de la pedrera d'escriptors i escriptores que, a través de la nostra llengua, han sabut expressar idees, sentiments, fets,... Tot això em du a agrair, profundament, als participants, la seva participació i la qualitat de les seves obres, als organitzadors la seva organització i empenta, al jurat el seu temps i criteri i a tots els mestres la seva dedicació i suport per transmetre el cuquet de la literatura.

Per la meua banda tan sols dir que seguirem promocionant aquest "Premi Mestre Arabí de Narrativa Escolar, en homenatge als mestres que han desenvolupat la seva noble tasca a sa Pobla" i donant eines a les nostres futures generacions per mantenir viva la flama de la cultura.

Biel Serra i Barceló,
batle de sa Pobla

Presentació

La creació del Premi Mestre Arabí de Narrativa Escolar ve motivada per la voluntat de potenciar la creació literària entre el nostre jovent. La tasca que ja desenvolupen els nostres docents a les escoles, així com la que desenvolupen els pares que encoratgen els seus fills a escriure i a iniciar-se en la literatura, és complementada per la creació d'aquest premi, que pretén incentivar el gust i l'art per les lletres i tot el que representen per l'avanç de la cultura d'un país. Unes lletres que, en aquest premi, incentivam que siguin en la nostra llengua, la catalana; la que estimam, usam i parlam. La llengua que no tan sols és signe irrefutable d'identitat, sinó que també és cultura viva.

Amb el nom del premi volem retre homenatge a totes les generacions de mestres, poblers i de fora, que han exercit i segueixen exercint la seva tasca vocacional d'ensenyar, de transmetre coneixement i de foment de l'esperit crític. Per no deixar el premi amb un nom orfe de referents, vam decidir posar premi mestre Arabí com a símbol de molts altres mestres que s'hi varen deixar la pell a educar molts dels nostres avantpassats i dels qui encara viuen, i vivim. Per això, el nom complet del premi és: *Premi Mestre Arabí de Narrativa escolar, en homenatge als mestres que han desenvolupat la seva noble tasca a sa Poble*.

La primera edició del premi va recollir un gran nombre de participants que en molts casos varen tenir el suport i l'alè incondicional d'aquells mestres vocacionals que estimen el que fan i es preocupen pel futur dels seus alumnes.

La tasca que desenvolupen molts dels nostres docents, sovint desagraïda i que passa massa desapercibuda, permet a la nostra societat seguir progressant de forma pròspera i amb pas ferm. L'educació és un eix estratègic, bàsic, i que hauria de ser intocable i valorat al més alt nivell. Un poble sense educació és un poble sense futur, i nosaltres volem que sa Poble segueixi essent un poble que mira el futur amb garanties i amb il·lusió. La millor inversió que podem fer és educar, no tan sols els joves, sinó tota la població. Perquè amb educació arribarem més lluny. Per això, malgrat que des dels ajuntaments no tinguem competències en educació, aquí volem aportar un granet d'arena més.

Sens cap dubte, aquesta primera edició ha estat possible gràcies a la implicació d'un gran nombre de persones a qui no vull deixar passar per alt. En primera instància a tots els infants i joves que hi han participat, per la seva il·lusió i determinació a enfrontar-se al "paper en blanc", als mestres i als centres que voluntàriament i vocacionalment han estat devora els seus alumnes, als pares que també han encoratjat a escriure o a comunicar el que els seus fills senten i tenen per a expressar, al grup de mestres oficialment retirades, però

que lluny de retirar-se estan en actiu col·laborant en aquestes iniciatives fent de jurat: Margalida Mascaró, Maria Antònia Roig i Antònia Torelló. A l'equip de Cultura de l'Ajuntament per la coordinació i seguiment del premi, que me permet dur endavant aquests projectes que pens que són claus i estratègics per al desenvolupament cultural del nostre poble. També no cal oblidar aquelles entitats que han facilitat la seva publicació: Consell Insular de Mallorca, i delegació poblera de l'Obra Cultural Balear, als quals també trasllat el meu més sincer agraïment per ésser allà on han d'ésser i pel seu sentit institucional.

Aquí vos present la primera edició, amb el desig que sigui la primera de moltes, perquè això significarà que el nostre poble seguirà prolífic d'amants de les lletres. La continuïtat d'aquest premi dependrà de la voluntat de tot un poble: lletraferits, pares, mestres, funcionaris i governants.

Joan Enric Capellà i Cervera
Tinent de Batle de Cultura, Educació, Joventut i Turisme

Cicle infantil - 1r. premi

Àngel Palou Buades, del CEIP Son Basca,
amb l'obra **“Conte màgic”**

Transcripció:

“Hi havia una vegada una ballarina que havia tocat una flor i en va sortir un castell màgic. Després va trobar una altra flor i la va pitjar, i en va sortir una casa. La ballarina va entrar a les dues cases però no va trobar ningú. Va mirar per les finestres que estaven molt brutes, i ho va fer tot net perquè fos la seva casa secreta. Conte contat, conte acabat!”

anvers

ONT MAIC
EUMVADONT
BLLIN CAIETOCIFO
USI1 CSTLLAC DSPSVARARFOIL
VIAIAOI ACS LBLINANARCL52CS
PONK RAIU AIAPLFASRSCSAUN
OTUT SUAFOTNTPCOLSVCS
SCT
OTOMT OTACA

CONTE MÀGIC
HI HAVIA UNA VEGADA UNA BALLARINA QUE HAVIA TOCAT UNA FLOR I VA SORTIR UN CASTELL MÀGIC. DESPRÉS VA TROBAR UNA ALTRA FLOR I LA VA PITAR. I VA SORTIR UNA CASA. LA BALLARINA VA ENTRAR A LES DUES CASES PERO NO VA TROBAR NINGU. VA MIRAR PER LES FINESTRES QUE ESTAVEN MOLT BRUTES, HO VA FER TOT NET PERQUE FOS LA SEVA CASA SECRETA.

CONTE CONTAT, CONTE ACABAT

(56 d'educació infantil, 4 anys)

revers

Cicle infantil - 2n. premi

Carme Cladera Mir, del CEIP Son Basca,
amb l'obra **“Ocell de colors”**

Transcripció:

“Un dia, quan havia vingut sa primavera i anàvem a passejar, sa mamà, en Jordi i na Carme, per sa muntanya, en Jordi se va posar a plorar però va passar una ocell de colors i se va aturar de plorar.”

OSELL DE COLORS

UN DIA QUAN E VA
VENGUT SE DIMAVERA
I ANAVEM E PESSEJA SE
MAMA EN JORDI I NA
CARMEL PER SA MUNTANYA
EN JORDI SE VA POSA
PERO VA PASA
UN OSELL DE COLORS
I SE VA ETURA DE
DORA.

Primer cicle de primària - 1r. premi

Mar Cantalops Pere, del CEIP Son Basca,
amb l'obra **“Les vaques xerraires”**

Hi havia una vegada un prat molt verd. Hi vivien tres vaques molt guapes però molt xerraires. Però un dia, el seu pastor, cansat que les vaques no donassen prou llet perquè no menjaven l'herba suficient i només xerraven, va pensar i pensar fins que va tenir una idea. El diumenge, ben de matí, se'n va anar al mercat de sa Pobla i es va trobar un amic seu i li va contar el que passava. El seu amic, tot generós, li va dir:

-Escolta, jo tenc un llop molt bon al•lot que fa tot el que li diuen. El podríem desfressar de vaca i amollar-lo dins el prat.

I així ho va fer!

Al dia següent, el llop pasturava enmig de les vaques i les vaques varen dir:

-Oh, una vaca nova! Anem a xerrar amb ella!

Quan les vaques s'hi van acostar, el llop els va dir:

-Bon dia! senyoretetes vaques, he vingut a pasturar amb vosaltres i m'han dit que hi ha un llop que es menja les vaques que xerren. Que en sabeu res, d'això?

-Què va, això és una mentida!

-Per si de cas, no xerraria tant. El que podeu fer és menjar l'herba fresca cada matí i així el pastor, al migdia, vos podrà munyir. Després, tendreu tot el capvespre per poder xerrar, jugar i passejar.

Les vaques ho varen rumiar i varen dir:

-És una bona solució i així tots estaran contents, i el llop no vendrà.

Conte contat, conte acabat. Totes les vaques al prat, el llop emmascarat i el pastor de festa va!

Primer cicle de primària - 2r. premi

Pere Antoni Gost Pou, del CEIP Son Basca,
amb l'obra **“El cavall màgic”**

Fa molts d'anys dins una cova hi havia un cavall amb ales. Era blanc amb les fetes de plomes. Menjava pomes d'un pomer màgic que li donava la màgia per volar.

Però un dia no quedaven més pomes màgiques, va cercar per tots els pomers però no hi havia ni una poma. El seu brill i la seva màgia desapareixia de tant en tant. Varen passar dos mesos i el pobre cavall estava dormint de tantes forces que havia perdut. No es podia moure ni aixecar. El seu color blanc brillant desapareixia molt ràpid i les ales es ficaven a dintre del cos.

Després pareixia un cavall normal. Va anar a viure a un ranxo de cavalls, el seu amo no era gaire bon al·lot, només venia un dia a la setmana. El ranxo no era gran com la cova. El menjar era bo, però no era màgic.

Ell estava trist, va cridar la seva mare però ella també era al ranxo perquè li havia passat el mateix. Un dia varen dur animals salvatges i digueren els amos: a partir d'ara això serà un zoo. Ell va dir:

-Ajuda'm cell! Ajuda'm cell!

Els varen amollar a ell i a la seva família i varen anar a la cova. A la cova hi havia acampats uns nins molt bons al·lots que no havien vist mai un cavall. Els nins es varen quedar a viure a la cova amb els cavalls. Un dia els pomers varen fer flors i d'aquelles flors varen sortir pomes màgiques. El cavall i la seva família es varen posar a menjar pomes. Tots els cavalls varen recuperar la seva brillantor blanca i les ales. Quan passaven per qualsevol lloc deixaven brill.

Finalment, varen viure junts els nins i els cavalls.

Segon i tercer cicle de primària - 1r. premi

Eulàlia Serra Crespí, del CEIP Vialfàs,
amb l'obra **“Arreu del món”**

És dissabte de matí a un poble de pescadors de l'illa de Mallorca, i se sent tocar la porta d'una casa molt rústica, la típica mallorquina amb les persianes de color verd i amb cossiols a les finestres. Na Lídia, una nina de 10 anys, molt maca, altíssima, amb els cabells negres com el carbó i tan prima com un llapis, sent el soroll que la desperta i ràpidament corre cap a la porta.

Na Lídia quan obre la porta es troba amb un senyor molt elegant amb els cabells grisos i una gavardina negra, però ella se sorprèn, ja que al poble on viu na Lídia es coneix tothom i a ell no l'havia vist mai.

- Bon dia! hi seria na Lídia Payeras? -demanà el senyor-

-Sí ... sóc jo, què voldríeu? - contestà ella-.

El senyor es lleva el capell del cap i amb una mitja rialla li contesta:

-Enhorabona, senyoreta, acabes de guanyar el millor premi de la història d'aquest poble!

Na Lídia no sabia de què parlava aquell home fins que li demanà:

-De què em parlau, senyor? Jo no he concursat a res!

El senyor li mostra una carta on posa el nom de na Lídia amb la seva firma i na Lídia se sorprèn quan llegeix que acaba de guanyar un premi per viatjar arreu del món.

Na Lídia viu amb la seva mascota, en Truc, un gosset diferent de la resta. Ell xerra, canta, balla i és el millor amic de na Lídia. Tots dos comparteixen milers de secrets!

L'home misteriós va desaparèixer amb un "plis-plas". Na Lídia va agafar la carta i li mostrà al seu millor amic: en Truc".

En Truc no es va sorprendre tant ja que ell va ser el culpable d'aquest premi i li confessà a na Lídia que participà a un concurs de fotografia, va fer una foto espectacular de la badia de Palma.

Na Lídia es va enfadar un poc perquè sempre es conten les coses i aquest cop en Truc no li ho contà.

En Truc es va defensar dient que era el seu somni, recórrer el món amb ella, així que ella sense donar-hi més voltes va anar a fer la maleta!

El viatge es farà per tres zones: Àfrica, Rússia i Xina.

Cap a la primera parada!!! Àfrica ens espera, comencem l'aventura!

Na Lídia i en Truc, en arribar, trobaren que feia moltíssima calor i se n'anaren al riu més pròxim a refrescar-se.

Mentre jugaven a l'aigua veieren un ésser un poc estrany. En Truc començà a lladrar ...

- Hi ha un cavall molt rar, Lídia, alerta! - exclamà Truc-.

Na Lídia recordà que a Àfrica hi ha molts de camells.

-És un camell, Truc!, no et farà mal! -digué na Lídia-.

Els camells són animals del desert que tenen dues gepes on guarden l'aigua que beuen i l'empren de reserva perquè els deserts són molt calorosos i no hi ha aigua.

El camell escoltà en Truc i digué:

-Qui sou? què feis aquí perduts i sols?

Na Lídia contestà:

- Nosaltres som na Lídia i en Truc, no som d'aquí, som de Mallorca i hem vengut a visitar Àfrica perquè hem guanyat un concurs, ens podries ajudar a trobar el desert? Mai no hem vist el desert, ens encantaria que ens hi acompanyassis.

El camell es tombà al terra perquè hi pugessin però en Truc es va espantar i començà a lladrar tant, que un pastor que passava per allà, vora el riu, va començar a córrer cap a ells amb un garrot.

El camell digué:

- Correu! Pujau, aquest home ens vol fer mal!

Així que tots plegats se n'anaren cap al desert del Sàhara.

Passaren tres hores i na Lídia i en Truc tenien molta gana i set i li

demanaren al camell que per favor s'aturàs, que na Lídia havia d'agafar els entrepans i aigua que duia dins la motxilla. Però els entrepans i l'aigua no hi eren ... , sort que trobaren allà mateix un oasi (un lloc ple de palmeres, vegetació i una font d'aigua).

Així que es van instal·lar allà i begueren aigua com mai.

En Truc tenia molta juguera i na Lídia li donà un pal que trobaren per allà perquè poguessin jugar. Na Lídia l'hi tirà ben lluny però, amb tanta mala sort que, de tan lluny arribà, perderen la pista d'en Truc, que va desaparèixer entre les dunes!

-Truuuuuuucl, on ets???- cridaren na Lídia i el camell.

En Truc, en sentir que el cridaven, va anar cap a ells com una bala i cridà:

- Correu!, correu! Que ens persegueix l'home del riu!

Varen córrer tant que creuaren el Sàhara i arribaren a la sabana.

La sabana és un lloc de l'Àfrica on la vegetació és molt seca i hi ha animals molt bonics! explicà na Lídia als seus companys, també els contà que segurament també hi veurien zebres, elefants, lleons, girafes i lleopards!

Però el camell interrompé i li digué:

- Anau alerta a partir d'aquí, jo ja no us puc acompanyar més, la meva vida és

al desert i vosaltres sou els aventurers.

Na Lídia i en Truc es posaren un poc trists però li donaren les gràcies per acompanyar-los en aquests llocs tan fantàstics!

Na Lídia mirà el rellotge i digué:

- Truc! Són les cinc i mitja i el vol surt a les set! Anem cap a l'aeroport i a comprar alguna cosa per menjar, que tenc molta fam!

Na Lídia pujà damunt en Truc i partiren cap a l'aeroport!

La pròxima parada serà Rússia ...

Na Lídia havia après a l'escola que a Rússia feia molt de fred així que tragué les bufandes, guants i jaquetes! Ah! I una manta per a en Truc!

En arribar a Moscou (la capital de Rússia) na Lídia se sorprengué amb les cúpules que hi havia damunt els edificis, eren de molts colors i formes ovalades!.

Feia molt de fred, els carrers patinaven, del gel que hi havia! Així que decidiren anar a fer una xocolata calenta a la plaça!

Mentre feien la xocolata i veien la gent passar, un home s'acostà i els demanà si el coneixien. Na Lídia i en Truc s'espantaren perquè s'assemblava al pastor que hi havia a Àfrica, així que començaren a córrer.

L'home corria darrere ells però en un tres i no res els va perdre la pista. Mentre en Truc es va entretenir mirant un homenet al carrer que tocava l'acordió (un instrument semblant a un piano al costat que s'estira, típic de Rússia), na Lídia entrà a una tenda a comprar la joguina que sempre havia volgut tenir, la Matrioska, unes nines de fusta de mides diferents que es van ficant una dins l'altra.

Més tard anaren a patinar sobre gel i es divertiren molt, però arribà el vespre i anaren a veure un espectacle de dansa "Polka", que és un ball típic de Rússia.

Al dia següent anaren a fer una xocolatada a la plaça Roja de Moscou i ràpidament anaren cap a l'aeroport a agafar el pròxim vol a la Xina!

En arribar a la Xina, a la seva capital, Beijing, na Lídia va recordar que a la Xina mengen molt d'arròs i com que a en Truc li agrada l'arròs de tota casta, anaren al lloc més proper a menjar un arrosset. Varen coincidir amb les festes locals d'allà, així que hi anaren a passar la tarda. Varen veure molta gent disfressada de dracs de tot color i molts de coets artificials, eren molt bonics!.

Es van fixar que la gent passejava molt amb bicicleta així que anaren a recórrer la capital amb bicicleta.

Varen visitar la famosa murada xinesa, era molt llarga i bonica, tam-

bé varen visitar un zoo molt gran ple d'óssos panda que menjaven canya de bambú.

En Truc va jugar tota l'estona amb els óssos i na Lídia aprenia a menjar amb pals xinesos.

Després d'una tarda en el zoo, cansats, anaren cap a l'aeroport. De cop i volta havien d'agafar el vol per tornar a Mallorca. Quan arribaren a Mallorca anaren a deixar les maletes a casa seva i anaren a veure els seus amics i a contar-los tot quant feren allà i com s'ho passaren de bé!

Na Lídia i en Truc estaven molt cansats d'aquell viatge tant llarg i se n'anaren a dormir somiant amb quin seria el seu pròxim viatge!

Segon i tercer cicle de primària - 2n. premi

Miquel Seguí Soberats, del CEIP Son Basca,
amb l'obra **“Viatjant pels planetes”**

Era un dissabte capvespre, el meu germà era a la festa d'aniversari de la seva amiga Evelyn, i jo estava més avorrit que un tronc a ca nostra. Vaig anar al magatzem que tenim ca n'Eloi, a veure què podia fer. Vaig començar a cercar, fins que vaig trobar uns troncs, ferros, cartons i, de sobte, se'm va ocórrer una idea: construiria una nau espacial amb tot allò.

Vaig demanar les eines al meu pare, després vaig dibuixar els plans i em vaig posar a construir la nau. Em varen passar les hores volant, havia acabat la nau i havia quedat perfecta! Era una nau preciosa, tenia una porta i unes finestres de color vermell i els tubs d'escapament a punt per engegar.

Oh! hi havia un petit problema, no tenia la base per enlairar-se! Vaig agafar corrents les eines i amb uns quants ferros vaig construir-la. Tot a punt per al viatge, només em faltava preparar l'equipatge: una motxilla, pa, aigua, i sobretot el meu estoig de pintures i un quadern per apuntar els meus descobriments.

Em vaig ficar dins la nau espacial, vaig engegar els motors i em vaig enlairar fuffffffffffffff! increïble, estava volant, el paisatge era meravellós des del cel. Oh! Els meus pares eren allà baix, cridant i amb els braços enlaire, estaven esglaiats!. Adéu pares, fins aviat!

Vaig seguir volant cap al cel, travessant els núvols i les estrelles, ... vaig mirar la terra i es veia molt bonica, i també vaig poder veure la gran muralla xinesa.

De sobte, al meu davant, vaig veure un planeta tot blanc, com la neu, i vaig decidir visitar-lo. Tot era blanc, i els seus habitants eren com ninsots de neu, ben blancs. Quin planeta més horrible i trist, sense colors. Sort que duia el meu estoig de pintures i retoladors, i em vaig posar a pintar-ho tot: arbres, cases, habitants, rius, ... i va convertir-se amb el planeta més bonic del sistema solar. Estaven tan contents que volien que m'hi quedàs a viure, però havia de seguir el meu viatge. Em varen regalar una espasa màgica, i vaig dir adéu al planeta Colorit. Carai, que bonic que es veia ara el planeta!

Després vaig aterrar en un planeta amb molts de cràters i em vaig adonar que era Mart. Vaig explorar-lo i després vaig veure uns cotxes espacials que em perseguïen. Vaig córrer i em vaig amagar darrere una planta molt grossa. Per sort no em varen veure. Quan anava a sortir del meu amagatall alguna cosa m'agafava pels peus, era una planta carnívora, i estava a punt de menjar-me. Sort que tenia l'espasa que m'havien regalat els habitants del planeta Colorit. Vaig tallar les arrels de la planta i em va deixar anar. Davant meu vaig trobar un palau immens. Allà hi vivia el governador de Mart. Era un palau daurat, sí, era tot d'or. Hi havia unes criatures molt estranyes que guardaven el palau. Eren de color groc, tenien un ull enmig, un braç damunt el cap i tres cames, amb una armadura i amb una llança. De seguida que em varen veure em varen capturar. Em varen dur davant el governador i em varen tancar a la presó del palau. Vaig mirar pertot i també anava pegant copets a les parets fins que vaig tocar fusta a la paret i vaig pensar: què fa un tros de fusta en unes parets de ciment? Vaig buscar si hi havia cap pany, tal vegada era una porta secreta. A la fi vaig trobar la maneta, i la porta es va obrir. Em trobava dins una cova obscura, i vaig seguir fins que en vaig trobar la sortida. Hi havia uns animals enormes, eren pterodàctils. M'havia traslladat a l'era juràssica. Els pterodàctils varen començar a fugir volant i es varen sentir unes passes enormes: era un tiranosaure gegantí, que venia cap a mi.

Vaig córrer tant com podia, fins que vaig trobar una cova amb una entrada petita, m'hi vaig amagar. Quan em vaig girar hi havia uns ous enormes. Aquests ous eren d'un pterodàctil. La mare venia a vigilar els seus ous, i el tiranosaure se la va cruspí. Amb això els ous es varen començar a obrir, i en sortiren uns petits dinosaures que es varen fer amics meus. Hi havia un túnel i vaig seguir-lo, però de cada vegada es feia més petit i més estret, i ja no podia seguir, però els meus amics sí, i els vaig dir: seguïu fins al final i busqueu alguna cosa per ajudar-me a sortir. No sabia si m'havien entès, però les cries seguiren el túnel i jo em vaig quedar esperant a veure què passaria. Varen passar hores, i de sobte vaig sentir un renou molt fort, i el túnel de davant meu es va esbucar i va aparèixer una sortida. A fora hi havia les cries amb el seu

pare. M'havien salvat! Els vaig donar les gràcies i vaig demanar-los com podia tornar a recuperar la meva nau per tornar a casa.

El pterodàctil pare em va agafar amb la boca. Vaig començar a cridar perquè em pensava que em volia menjar però no, em va apujar a la seva esquena i va començar a volar i les cries ens seguien. Pel cel vaig veure el tiranosau que m'esperava a l'entrada de la cova, molts de volcans, una família de diplodocus que menjaven i molts de pterodàctils. Vàrem veure un volcà, que no estava en erupció. De sobte, el pterodàctil es va girar i em va deixar caure al cràter del volcà, era fosc i anava caient per un fondal, estava molt espantat. Vaig caure dins un llac, vaig nedar i vaig veure una cova amb un llum al final: Era el llum de la meva nau, però els guàrdies de Mart l'estaven vigilant.

Vaig començar a pensar com ho podia fer fugir en la meva nau. Vaig treure el meu estoig de retoladors i vaig començar a dibuixar i pintar al meu quadern. Els guàrdies varen quedar espantats, mai no havien vist pintar ni dibuixar. Els vaig deixar els retoladors i el quadern, i mentre estaven pintant i dibuixant, vaig aprofitar per ficar-me a la meva nau i fugir ben aviat.

Estava cansat de tantes aventures, volia tornar a casa. Enyorava els meus pares i el meu germà. En arribar a casa vaig olorar unes galetes que havia preparat la mare. El meu germà ja havia tornat de la festa. Em vaig seure i mentre menjàvem les galetes els vaig contar la meva aventura. El meu germà estava una mica enfadat perquè no havia pogut venir amb mi. Vam decidir que l'endemà partiríem tots dos amb la meva nau a viure més aventures. Però tot això vos ho contaré un altre dia.

Participants del I Premi Mestre Arabí de Narrativa Escolar

Aina Company Serra

Àngela Palou Buades

Angelina Zvekova

Antoni Pons Del Pozo

Antònia Osuna Lebrón

Assia El Hindaz Navarro

Blanca Pavón Castillo

Carme Cladera Mir

David Di Minico Peña

Diego Andrés Mena Mulhauser

Esteve Payeras Palou

Eulàlia Serra Crespí

Eva Bonnín Sebastián

Eva Carrasco Rueda

Francesc March Buades

Francina Mauricia Serra Tortell

J. Carlos Pañalver Sánchez

Jaume Morillas Giménez

Joan Torrandell Serra

Judith Morillas Garcia

Laura Gea Lumbreras

Llorenç Cladera Soberats

Lluís Novo Bonnín

Mar Cantallops Pere

Margalida Caldés Crespí

Margalida Martorell Riutort

Margalida Rosselló Pons

Maria del Mar Gost Cladera

Maria Magdalena Cladera Soberats

Maria Victòria Serra Naranjo

Marina Payeras Llinàs

Martina Bogdanova Stoyonova

Miquel Seguí Soberats

Naira Rentería Muñoz

Núria Vallespir Capó

Pau Crespí Matas

Pere Antoni Gost Pou

Pere Joan Gomila Terrassa

Sofia Tirado Pons

Tomeu Payeras Palou

Toni Crespí Ahmad

Xavier Santiago Hoyo

Yasmine Bouzidi

Zuria Quirante Serra

Mestre Arabí (1829-1905).- Isidro Arabí Andrades, va néixer a Múrcia l'any 1829. Fou destinat com a mestre d'escola, a la nostra vila, l'any 1854, i, aquí va romandre per a sempre més. Es va casar i va tenir fills. Néts seus, que han viscut a sa Pobla fins als anys setanta, ara resideixen a Ciutat. Va dedicar, el mestre Arabí, més de 50 anys a l'ensenyament, a l'educació i a la cultura de sa Pobla. Generacions i generacions de poblers aprengheren amb ell, a llegir i a escriure. Va morir a sa Pobla, l'any 1905, entre l'estima general. Fou persona austera i complidora, d'una notable vocació pedagògica. Aquest premi, així mateix, i per extensió, representa un homenatge als mestres i les mestres que han desenvolupat amb dedicació la seva noble tasca a sa Pobla.

En aquesta primera edició del premi, s'hi presentaren un total de 44 obres anònimes, de les quals 14 corresponen a la categoria infantil, 12 al primer cicle de primària i 18 al segon i tercer cicle de primària.